

3 söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 17:1–8.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags evangelium är ett avsnitt ur Jesu skärtorsdagspredikan vid instiftandet av altarets heliga sakrament, där han utlägger påskens härlighet och gåva. Jesu har alltså predikat om påskan och utlagt dess innehåll, och han har låtit Den Helige Ande för vår skull nedteckna denna predikan. Också hos oss skall påskan predikas och erbjudas i Ordet åt tron, inte bara en gång på påskdagsmorgonen utan ständigt, liksom ju varje söndag är en upprepad, fortsatt påskdag. Hela tillvaron kretsar kring långfredag och påskdag, kring Lammets offerdöd och Lammets seger, kring det ordet: *"Jag går till Fadern"*. Allt detta ligger inkapslat i orden: *"En liten tid, och I sen mig icke, och åter en liten tid, och I fån se mig"*. Det är denna lilla tid, som dokumenteras timma för timma i evangelierna, så att den lilla tiden uppfyller en så betydande del av textutrymmet, att allt annat nära nog kommer i skuggan.

Det, som först av allt måste sägas, är att denna gång till Fadern sker för vår skull, att vi är inbegripna i texten, kort sagt: Jesus är vår ställföreträdare, vår ersättare, som frambär den ställföreträdande, ersättande tillfyllestgörelsen, *"satisfactio vicaria"*. Bara detta gör texten värdig Den Helige Andes nedtecknande, värdig att predikas, värdig att tros till salighet. Det är vi, som i honom lider döden, som i honom smakar helvetets gudsövergivenesshet och den gudomliga vreden. Det är vi, som i honom förklaras fria från synden, trampar Satan under fötterna, besegrar döden. Bara så kan det ordet uppfyllas: *"Då skola edra hjärtan glädjas, och ingen skall taga eder glädje ifrån eder"*. Här gäller det ingen jordisk glädje över återseende, över återupplivade hågkomster av en treårig samvaro, över en fortsatt vandringsgemenskap. Här gäller det en evig glädje, en himmelsk glädje, en trons glädje, som inte upphör med de fyrtio dagarnas avslutande vid Kristi himmelfärd utan ständigt på nytt kommer över lärjungarna, närhelst det förkunnas om honom, som *"utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull"*.

Det, som i dag skall förkunnas, är alltså en trons

glädje, och därmed är också sagt, att liksom tron är en anfäktad, kämpande tro, är också glädjen en anfäktad, kämpande glädje. Det måste sägas, inte bara en söndag utan alla söndagar, ja, *"Detta har jag talat till eder, för att I skolen hava frid i mig. I världen li-den I betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen."* (Joh. 16:33) Betrycket marscherar ständigt upp i nya, hotfulla formationer. Sorgen kommer i alltid föränderliga skepnader. Anfäktelsen flaxar fram över oss i en oupphörlig följd av hotfulla vingslag. Detta är trons ständiga erfarenhet, och därför måste tron ständigt fly till trösteordet: *"Varen vid gott mod"*. Det är ett ord till den, som förvisso inte är vid gott mod, som är full av ängslan, oro och kluvenhet, men som nu får höra: *"Jag har övervunnit världen"*. (Joh. 16:33) När livet vänder åter till Kristi korsfästa kropp, när Livets furste gick genom gravstenen, när han av Fadern förklarades rättfärdig och utan all synd, lades allt under hans fötter och därmed under våra, ty han är vi och vi är han genom *"satisfactio vicaria"*. Ja, *"Vad skola vi nu säga härom? Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss? Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom? Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör."* (Rom. 8:31–33) Detta sista är summan av dagens budskap: vår glädje kommer av Gud, som rättfärdiggör i påskan, av Gud, som rättfärdiggör i påskens evangelium, i påskens Ord och sakrament, av Gud, som rättfärdiggör genom tron på påskan. Härom säger vi så:

- I. påskglädjen är under djävulens ständiga angrepp,
- II. påskglädjen besegrar bedrävelsen genom påskevangeliet,
- III. påskglädjen fullkomnas i den eviga salighetens påsk.

I. Påskglädjen är under djävulens ständiga angrepp.

Aposteln förkunnade inför sina åhörare, *"att det är genom mycken bedrävelse som vi måste ingå i Guds*

rike" (Apg. 14:22), och om sig själv säger han: "jag har fått en törntagg i mitt kött, en Satans ängel, som skall slå mig i ansiktet för att jag icke skall förhäva mig". (2 Kor. 12:9) Så talar rättsinnig apostolisk kristendom. Så ser den lidande kyrkan under korset ut, vida skild från det falska svärmeriet, som under högljudda skratt och ständiga leenden säger sig ha lämnat anfäktelsen bakom sig. Sådant är ett säkert tecken på falska andar, inte på Den Helige Ande. Däremot är anfäktelsen ett tecken på vårt nådastånd, på "Guds rätta nåd". (1 Petr. 5:12)

II. Påskglädjen besestrar bedrövelsen genom påskevangeliet.

När S:t Paulus och hans apostoliska medtjänare talar om den kommande myckna bedrövelsen, som föregår inträdet i Guds härlighetsrike, kallar de samtidigt på botemedlet, genom vilken bedrövelsen skall övervinnas. Det heter ju: "Därefter utvalde de åt dem 'äldste' för varje särskild församling och anbefalldes dem efter böner och fastor åt Herren, som de nu trodde på". (Apg. 14:23) S:t Paulus och hans apostoliska assistenter prästviger åt den lidande kyrkan påskpredikanter, som skall förkunna och skänka den allt över-

vinnande påskglädjen, dopförrättare, som skall döpa till Kristi död och uppståndelse, mässcelebranter, som skall utdela den Uppståndnes levandegörande lekamen och blod, biktfäder, som skall uttala Jesu heliga påskabsolution. Det är trons botemedel mot bedrövelsens dödande plåga.

III. Påskglädjen fullkomnas i den eviga salighetens påsk.

Det ordet: "Det är genom mycken bedrövelse som vi måste ingå i Guds rike" (Apg. 14:22) ställer mot varandra den innevarande tidens plåga och den härlighet, som följer därpå. Det heter ju också: "Ty vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet". (2 Kor. 4:17) Så är påskglädjen något, som i sin ostörda fullhet vilar bakom dödens port, i uppståndelsens värld, som vi här bara aningsfullt skådar in i genom tron på Ordet och sakramenten. Bara där och då skall det fullkomnas, som vi styckevis och delat möter här och nu.

Amen.